

[Aage Henriksen.]

gerningerne modsiger Ministerens Oplysning. Loven blev jasket gennem Rigsdagen paa nogle faa Timer og er ganske utilstrækkelig til Løsning af den Opgave, der trænger sig paa, hvorimod den er et godt Eksempel paa, hvorledes Regeringen aldrig gaar til Bunds, naar vigtige Opgaver skal løses, men altid overfladisk prøver med let Haand at glide uden om Problemerne.

Lovens Formaal, der er angivet i § 1, lyder godt nok, idet det nemlig er Arbejdsanvisningens Formaal at sørge for den bedst mulige Fordeling af den ledige Arbejdskraft, saaledes at der anvises Arbejdskraft fra Steder eller Egne, der i særlig Grad er ramt af Arbejdsløshed, for derved at sikre de Arbejdsomraader, der har Brug for Arbejdere, i første Række Landbruget, den fornødne Arbejdskraft.

Ligeledes hedder det i § 3, Stk. 3, at „saafremt Landbruget over for de anvisende Myndigheder godtgør, at det ikke kan faa den fornødne Arbejdskraft, skal de anvisende Myndigheder straks foranledige det fornødne Antal Arbejdere henvist til Landbruget, eventuelt fra andre Arbejdsomraader, jfr. § 4,“ i hvilken der er givet nærmere Regler for denne Bestemmelses Forstaaelse. Men § 4 handler kun om, at landbrugskyndige Arbejdere kan henvises fra andre Foranstaltninger til Landbruget paa visse nærmere Betingelser, der navnlig gaar ud paa at sikre de henviste Arbejdere fuld Beskæftigelse.

I Bemærkningerne til Lovforslaget anføres det, at den tidligere Lov af 1941 om Sikring af Arbejdskraft til Landbruget ikke gav tilstrækkelige Muligheder for Overføring af Arbejdskraft fra et Omraade til et andet, og at man derfor har søgt at udforme Lovforslaget saaledes, at der særlig aabnes Mulighed for Overføring af arbejdsløse Byarbejdere til Beskæftigelsesforanstaltninger og ekstraordinært Tørvearbejde paa Landet, idet man samtidig har bibeholdt Adgangen til at faa Landarbejdere overført fra de offentlige Arbejder og Tørvearbejde til Landbruget.

Lovens Bestemmelser gaar altsaa ikke ud paa at overføre Byarbejdere til Landbrugsarbejde, men kun ud paa at overføre Byarbejdere til Tørvearbejde o. lign., det vil sige de i § 1, Stk. 1, nævnte Arbejder, altsaa Beskæftigelsesarbejder, der iværksættes af Stat og Kommune, samt Grundforbedringsarbejder og Stødottagning m. v. Fra disse Arbejder kan Landbruget, saafremt det over for de arbejdsanvisende Myndigheder godtgør, at det ikke kan

skaffe den fornødne Arbejdskraft, da faa overført landbrugskyndige Arbejdere til Landbruget.

Vi kan ikke anse disse Bestemmelser for tilstrækkelige, men maa kræve, at Bestemmelserne, der skal sikre Landbruget Arbejdskraft, koordineres med Reglerne i Lov Nr. 145 af 30. Marts 1942 om midlertidig Fordeling og Regulering af Arbejde.

I denne Lovs § 8, Stk. 2, hedder det: „For Omraader, hvor der findes Mangel paa Arbejdskraft, paahviler det Nævnet at træffe Foranstaltninger til Uddannelse af den fornødne Arbejdskraft samt i Forbindelse hermed at gøre Indstilling til Arbejds- og Socialministeren om saadanne Foranstaltninger, som i øvrigt maa anses for hensigtsmæssige for at tilføre det paagældende Omraade Arbejdskraft.“

Arbejdsfordelingsloven giver altsaa ligefrem Lovhjemmel for en formelig Omskoling af Arbejderne. Som bekendt har en saadan Omskoling ikke været meget benyttet her i Landet, hvorimod de krigsførende Lande i udstrakt Grad har været nødt til at foretage en saadan Omskoling for at skaffe tilstrækkelig mange Arbejdere til de mest nødvendige Erhverv. Ogsaa i Sverige har man gennemført saadanne Omskolinger, f. Eks. i Sten- og Savværksdistrikterne, hvor der var særlig vedholdende Arbejdsløshed. Man har ligefrem oprettet en Række Værkstedsskoler, der har givet gode Resultater. I Norge har man maattet gaa noget mere drastisk til Værks for at fremskaffe nødvendig Arbejdskraft til Landbruget. Man har i Norge dels haft Regler baseret paa Frivillighed, dels baseret paa Tvang. De paa Frivillighed baserede Regler hviler paa Princippet om at tilsikre dem, der melder sig, visse Fordele som f. Eks. større Rationer eller delvis Naturalieløn for de Varers Vedkommende, som det er svært at faa, og paa den anden Side reducerede Rationer til dem, der ikke melder sig, eventuelt i Forbindelse med at nægte dem Adgang til at rejse med Jernbane o. lign. paa Sommerferie. Tvangsforanstaltningerne har gaaet ud paa Fuldmagt til at paalægge enhver Arbejdsgiver i Industrien og andre Byerhverv at give indtil en Trediedel af Virksomhedens Arbejdere og Funktionærer fri, for at de kan udføre Landbrugsarbejde i mindst 3 Uger i Tiden fra 1. Maj til 31. Oktober 1942.

Rundt om i Landene finder man saaledes Bestræbelser af forskellig Art for at sikre Arbejdskraftens bedst mulige Udnyttelse. Et Fællestræk i alle disse Bestræbelser er, at Staten maa yde betydelige Til-